

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 4020 van 26 november 2007
in de zaak X/IIde kamer

In zake: 1. X
2. X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. KAMERVOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, beiden van Marokkaanse nationaliteit op 11 september 2007 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 1 augustus 2006.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemoire.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat S. KARSIKAYA loco advocaat L. WALLEYN en van advocaat N. LUCAS loco advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1 Verzoekers hebben beiden de Marokkaanse nationaliteit en zijn de ouders van Fatiha ERRAIT met de Belgische nationaliteit.

1.2 Verzoekers dienen op 17 juli 2006 een verzoek in om vestiging in België als bloedverwant in opgaande lijn van de echtgenote van X, zijnde X, hun dochter, op basis van art. 40 §3, 3°

van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3 Op 8 augustus 2006 geeft de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken verzoekers te kennen dat op 1 augustus 2006 een beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) werd genomen.

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in de opgaande lijn:

Betrokkene geniet een eigen pensioen en kan bijgevolg niet beschouwd worden als zijnde ten laste van de Belgische onderdaan ifv wie de aanvraag tot vestiging gedaan werd.”

1.4 Verzoekers dienen daarop op 21 augustus 2006 een verzoek tot herziening in tegen de vestigingsweigering.

1.5 Ten gevolge van art. 230 §1 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden ingediende verzoeken tot herziening aanhangig op 1 juni 2007 van rechtswege zonder voorwerp. Het verzoek tot herziening van 21 augustus 2006 werd via het verzoekschrift van 11 september 2007 omgezet in een beroep tot nietigverklaring van de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Over de rechtspleging.

2.1. Verzoekers vragen bij toepassing van artikel 31.3 van de richtlijn van 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Richtlijn 2004/38/EG) de behandeling in volle rechtsmacht van hun beroep tegen de bestreden beslissingen.

Artikel 3.1 van de Richtlijn 2004/38/EG, dat bepaalt wie de begunstigen zijn van deze richtlijn, luidt als volgt:

“Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

De Raad kan slechts vaststellen dat noch verzoekers, noch de persoon in functie van wie zij hun vestigingsaanvragen hebben ingediend, burgers zijn van de Unie die zich begeven naar of verblijven in een andere lidstaat dan die waarvan zij de nationaliteit bezitten. Verzoekers, van Marokkaanse nationaliteit, vragen immers de vestiging in België in functie van een Belgische onderdaan. Het grensoverschrijdende aspect, dat door de Richtlijn 2004/38/EG wordt vereist ontbreekt in casu.

Aangezien verzoekers geen begunstigen zijn van de Richtlijn 2004/38/EG, kunnen zij zich niet dienstig beroepen op de bepalingen van deze Richtlijn.

Overeenkomstig artikel 39/2, §2, van de Vreemdelingenwet dient de Raad uitspraak te doen als annulatierechter over een beroep dat wordt ingesteld tegen een beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken houdende een weigering tot vestiging

met of zonder bevel om het grondgebied te verlaten. De wetgever heeft uitdrukkelijk uitgesloten dat de Raad een ruimere toetsing zou doorvoeren (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St.*, Kamer, 2005-06, nr. 51/2479-011, 40.). Een behandeling in volle rechtsmacht van huidig beroep is wettelijk niet toegestaan, zodat de vraag van verzoekers niet kan ingewilligd worden.

2.2. In ondergeschikte orde vragen verzoekers om de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Europese Hof van Justitie: *“Dient art. 31.3 van Richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 aldus te worden uitgelegd dat een nationale rechtbank gevat door een beroep in nietigverklaring tegen een besluit tot weigering van verblijf in die lidstaat en het daaruit voortvloeiende bevel het grondgebied te verlaten jegens een E.U. onderdaan, familielid of gelijkgestelde, volle rechtsmacht dient te hebben om dit beroep dient te behandelen?”*

Op dit verzoek dient niet te worden ingegaan vermits het antwoord op deze vraag, zoals hoger aangetoond, niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen en bovendien omdat de Raad, gelet op artikel 234, derde lid van het EG-verdrag, niet gehouden is een prejudiciële vraag te stellen omdat zijn uitspraak vatbaar is voor een voorziening in cassatie bij de Raad van State.

3. Onderzoek van het beroep.

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40 van de Vreemdelingenwet, van artikel 10 van de Verordening (EEG) van de Raad nr. 1612/68 van 15 oktober 1968 betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

3.1.1 Verzoekers werpen de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet op en beweren dat de motivering van de beslissing te algemeen is.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (*cf.* R.v.St., nr. 124.464, 21 oktober 2003). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (*cf.* R.v.St., nr. 133.900, 14 juli 2004). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon verzoekers zich steunen op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kennen doch betwisten dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. Verzoekers voeren met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (*cf.* R.v.St., nr. 116.486, 26 februari 2003).

Wat de materiële motiveringsplicht betreft behoort het bij de beoordeling ervan niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling van de in casu voorhanden zijnde gegevens in de plaats te stellen van de administratieve overheid. In de uitoefening van zijn wettelijk toezicht is de Raad enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De Raad stelt vast dat aan verzoekers een beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend gesteund op artikel 61 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling geeft aan de Minister of zijn gemachtigde de mogelijkheid de aanvraag tot vestiging te weigeren indien de voorwaarden tot die vestiging niet vervuld zijn.

In casu nam de gemachtigde van de Minister een weigeringsbeslissing omdat de verzoeker een eigen pensioen geniet en bijgevolg niet ten laste van de Belgisch onderdaan, in functie van wie verzoeker de aanvraag tot vestiging indiende, beschouwd kan worden.

Verzoekers beweren echter dat het begrip 'ten laste van' ruimer dient geïnterpreteerd te worden dan louter het financiële aspect. Dit naar analogie van door verzoekers aangehaalde Europese wetgeving en rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschap.

In onderhavig arrest is zoals hoger reeds gesteld de Richtlijn 2004/38 niet van toepassing, gezien het ontbreken van een grensoverschrijdend element. Ook de verwijzing, door verzoekende partij, naar de rechtspraak van het Hof van Justitie is niet dienstig. De aangehaalde rechtspraak (H.v.J., Lebon, C-316-85 van 18 juni 1987 en Chen, C-2002-02 van 19 oktober 2004) heeft immers betrekking op de toepassing van het Europees gemeenschapsrecht (vrij verkeer van personen), terwijl in onderhavige betwisting het Europees gemeenschapsrecht niet speelt.

Bovendien geeft de Raad van State in haar arrest nr. 155.694 van 1 maart 2006 een duidelijke interpretatie van het begrip 'ten laste van'. *"... er dient op gewezen dat het begrip 'ten laste van' in de taalkundige betekenis wordt omschreven als 'voor rekening van, op kosten van', zoals blijkt uit 'Van Dale - Groot Woordenboek der Nederlandse taal', hetgeen erop wijst dat dit begrip eerder een financiële betekenis heeft."*

Het eerste deel van het middel is niet gegrond.

3.1.2 Wat betreft de toepassing van het oude artikel 10 bis, §2 van de Vreemdelingenwet, valt op te merken dat de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan artikel 10 bis van de Vreemdelingenwet niet dienstig invoeren.

Het tweede deel van het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 26 november 2007 door:

dhr. J. BIEBAUT	wnd. kamervoorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
-----------------	---

mevr. N. WELLENS	toegevoegd griffier.
------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

N. WELLENS.

J. BIEBAUT.